

„Ne féljete azoktól, akik a testet megölik, a lelket azonban nem tudják megölni! Inkább attól féljete, aki a kárhozatba vetve a testet is, a lelket is el tudja pusztítani!” (Mt.10,28-29.)
„Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak a földön: Mennyire szeretném, ha már fellobbanna!” (Lk.12,49.)

Az előző fejezetben szó volt arról, hogy milyen sajnálatos tapasztalat, hogy történelmünk nehéz időszakai után kialakuló kommunizmus-szocializmus időszakának ideológiai elnyomása milyen hitetlenséget, reménytelenséget, lelki kifáradást hozott a magyar keresztény gondolkozásba.

Az egyházi élet alapjaiban rendült meg. Sok pap külföldre menekült, mások a „béke-papság” labilis talaján próbálták menteni a hitet, de kevés sikerrel. Ma már elmondhatjuk, a szellemi elnyomás erősebb volt, mint a hit megtartása. Az ifjúság zavarodottan keresgült: hol templomba ment, hol pedig úttörőgyűlésre járt, és kötelező „veterán-interjúkat” gyűjtött harcos kommunistáktól.

Ifjúságot nevelő munkába, egyetemre, főiskolára nem jelentkezhetek „klerikálisok”. Ilyen volt a tanítói, tanári pálya, de még az egészségügyi pályák is ide tartoztak, mert a lélekből fakadó segítőkészség elnyomás alatt állt, az „anyag és anyagiasság” lett az úr. Tanárok átjártak másik faluba vagy más kerületbe (ahol nem ismerték személyesen őket) szentmisére, nehogy kirakják az állásukból! Sokakat megrágalmaztak, és még a '70-es években is kerültek emberek börtönbe hitük miatt.

A hitéletet csak rejtve lehetett megélni, és csak nagyon kevés család volt, akinek valóban olyan mély volt a hite, hogy képes volt felülemelkedni a lelki-szellemi kettősségeken, és gyermekét igaz hitben, lelki tartással felnevelni.

A durva tapasztalatok nyomán a többségben nagyobb volt a félelem, inkább távol maradt Isten házából, s önmagára maradt.

A helyzet az idő múlásával javulás helyett csak „ellanyhult”, a küzdőerő is megszűnt. Amikor éppen „levegőhöz” jutottak volna az emberek a rendszerváltás után, akkor erőteljesen betört az országba a liberalizmus a magá szabadelvűségével, és sok ember lagymatag hitét erősen megingatta. --- A magyar emberben természetes módon élő segítőkészség új – sok esetben hamis – forrásokra talált, és a magára maradt lélek csak ritkán értette, csak kevésszer érezte a különbséget a valódi „Jó” és a hamisan „jónak” titulált félrevezetések között. --- Ma mindezekben és következményeiben élünk! (Vigyázat! A felsorolt tendenciák ma is léteznek!)

Egyszer – talán Gobbi atyán keresztül – a Szűzanya mondta: **„Ha egy generáció meginog hitében, gyermekei már csak felszínes hittal rendelkeznek, és a harmadik generáció már hitetlenné válik.”** (Az idézet nem teljesen pontos, de lényegét tekintve így hangzott!)

Istennek hála azonban az Úr Jézus nem hagyta el a világot, és a Szűzanya ma is velünk van. A Szentlélek a lelkek mélyén láthatatlanul dolgozik. A Lélek Tüzének megvilágító hatására egyre több ember látni, tudni, ismerni akarja a valódi Igazságot.

Szükséges ennek a hitbéli helyzetnek egy vázlatos áttekintése, mert ha bátran szembenézünk a múlttal, akkor látjuk, hogy min kell változtatni a jelenben, miért kell Isten megkövetni, miért kell bocsánatot kérni, és hogy mire kell vigyázni itt és most, hogy szüleink, nagyszüleink hibája meg ne ismétlődhesen.

Annál is inkább lényeges a szembenézés, mert a „kommunizmus kísértete” ismét „tank-erővel” működik! **A veszély lényegesen nagyobb, mint eddig bármikor**, hiszen az emberek lelkében „sok a homokra épített ház”, és támadásokat élünk meg kívülről „belülről”. Az Istennel szemben álló szellemiség békétlenséget szít családokban, emberek és csoportok, sőt országok között is. A természetellenes rosszat jónak tünteti fel, mégpedig az élet több területén, erkölcsi-hígító módon. Az ideológiákat összemossa, mintha nem lenne jelentős tartalmi különbség közöttük, és istenségeket hoz a Megváltó Úr Jézus helyére.... És még lehetne sorolni.

Az Isteni Szeretet „átlátó képességére”, a Szentlélek Megkülönböztetési Képességére van szükség ahhoz, hogy valaki eligazodjon a világban. A hatalmas ellenerővel szemben csak az Úr Jézus Szeretete, az Oltáriszentségbe rejtőző Isten Ereje tud megvédeni. A kicsiny kenyérdarabkába rejtőző Isteni Hatalmasság, ha sejtszinten átjár, és Szent Vérével megtisztít és feltölt, ott nem marad hely más úrnak!

Fiatalokkal beszélgetve, és olyanokkal, akik keresztény oldalról valamilyen sérülést szenvedtek, tapasztalható, hogy sokan mily kevéssé értik a magyar nép sorsában is megjelenő „engesztelő” feladatot. Sokak szemében az engesztelés egy (lelkileg és fizikálisan is) önostorozó, vezeklőöves tevékenység, vagy folyamatosan templompadot koptató, személyiségében megkeseredett, minden egészséges örömet és humort nélkülöző egyént jelent. – Hát, NEM!

A sátán rabszolgaságából szabadulást hozó, az Evangélium Örömhírét hirdető, testi-lelki-szellemi szinten egyaránt gyógyító, az Önmagát kicsi Ostyákban osztó Istent az ilyen típusú, lelkesedés nélküli engesztelés nem hatja meg! Ezzel Nála nem lehet eredményt elérni! – A mai, különösen a világban élő embergyermekétől mást vár az Úr: Elsősorban közvetlenséget, bensőséget, lelki és szívbeli megnyílást, Hozzá való szerető ragaszkodást, Ráfilyelést és megfelelő cselekvést. Az Oltáriszentség magunkhoz vétele ennek a csodás lehetőségnek az átítatódását jelenti. Az ember teste-lelke-szelleme megszabadul a gonosz belső sugallataitól, és az immunrendszert leromboló, testi betegséget is okozó súlyos nyomástól.

(Itt meg kell azért jegyezni két dolgot. [1.] A szentek vezeklése itt most nem kerül részletezésre, de az egészen más kategória, mint a hétköznapiak élők ember engesztelése, semmiképpen sem összehasonlítható! [2.] Hogy a Szentáldozás során a Szentségi Jézus magunkhoz vétele ne váljék „ítéletbeli és kárhozati” tényezővé, vagyis, hogy ne legyen szentségtörő áldozás, hanem az Élet Kenyere valóban örömmel éltető Étel legyen, ahhoz az Oltáriszentség magunkhoz vételének vannak feltételei, ezt minden esetben komolyan be kell betartani!)

Ezek után, hogy az igazi, Istennek tetsző ENGESZTELESRŐL képet kapjunk, meg kell érteni, hogy mit is jelent „az engesztelés” valójában, és a hétköznapiak élők ember szintjén. Nincs egyetlen helyettesítő szó, amely meg tudná magyarázni, hogy mi a helyes engesztelés, inkább csak körülírni lehet. --- Egyfajta vázlatos formában, csak a lényegre érintve, ahogy most itt ez megtörténik.

Ha valaki változtatni akar azon, ami az életében nem jó, vagy elviselhetetlen, akkor **először magába, lelke legmélyére kell néznie**, és itt **felfedezni**, szükségszerűen **elismerni** a hibás, negatív következményekkel járó döntést, és tilos azt továbbgörgögtetni!

A hiba/bűn elfogadása a büszkeség elhagyása, a lélek meghajlása, alázat kérdése. --- Ezután jön a **bocsánatkérés** – Istentől, embertársától –, ami lényegében a dolgok „elsimítását” jelenti. Ilyenkor az elmúlt történeteknek nincs már töltéstartalma, csak tanulsága. --- Következő lépés a **változás/változtatás elhatározása**, amelyhez rendszerint és szinte észrevétlenül Isten Irgalma folytán már új lehetőségek is nyílnak, hogy könnyebb legyen a változtatás. --- Itt nem állhat le a folyamat, a **belső elhatározást a helyzetet jelentő „JÓ” irányába tett döntésnek, majd tennék kell követnie**, amelyben már valamilyen „helyrehozás” is szerepel: **helyreállítani, rendet tenni amit és ahol csak lehet!** – Ez már **akarati elhatározás**.

Az engesztelés mindezt egyszerre jelenti!

Természetesen mindez egy folyamat. Lehet rövidebb vagy hosszabb idejű, de folyamat.

Katolikusoknál a Szentségek révén, az Úr Jézus tevékeny Jelenlétével és részvételével megrövidíthető, megkönnyíthető folyamat, az ember életében gyorsan helyreállhat a rend a földi életben is, és még nehézségek közepette is, hiszen a Mester Mindenható, és Szeretetében alig várja, hogy a Hozzá visszatérő gyermeke szívében a hála örömét, arcán pedig a tiszta mosolyt meglássa!

Az előzőekben leírt folyamat a Szentségek által így néz ki: **lelkismeretvizsgálat, őszinte bűnbánat, erős igény és elhatározás a változtatásra, őszinte bocsánatkérés, szentgyónás, felajánlás**. Ezek után a **Feloldozó Kegyelem** és a **Szentáldozás, az Oltárszentségben rejlő Erő** hatására beindul az „újratervezés”: az Úr Jézus Irgalmas Szeretete új lehetőségeket nyújthat Isteni belátása szerint.

MÓDSZERÉT TEKINTVE AZ ENGESZTELÉST talán HÁROMFÉLE CSOPORTBA OSZTHATJUK:

1. Hálával és dicsőítéssel, amikor még a rosszat is el tudjuk fogadni, átérezve annak tanítás jellegét. 2. Az Úr Jézus szenvedései, Golgotája iránti átérzéssel, pl. szívből végzett kereszttúttal, vagy más imával, és 3. egyéb hétköznapi nehézségek, kisebb-nagyobb testi-lelki fájdalmak felajánlásával, elviselésével, stb. --- *E felajánlások „Veronika kendőjeként” működnek.*

Álljon itt egy rövid, egyszerű példa a „rossz” elfogadására. --- Az Úr Jézus egy alkalommal azt mondta:

„Hagyjátok – mondta –, hadd jöjjenek hozzám a kicsinyek, ne akadályozzátok őket, hisz ilyeneké az Isten országa. Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten Országát, mint egy gyermek, nem jut be oda.” (Mk.10,14-15.)

Jézus ezzel a mondásával nem csak azt akarta mondani, hogy olyan **tisztelelkűek** legyünk, és **Vele szemben olyan őszinték**, mint a gyermekek, hanem azt is, hogy **a gyermekek a maguk anyagi tisztaságú lelkükön keresztül képesek a felnőtteknek „égi üzenetet” átadni, vagy éppen „tükröt tartani”**. **Ehhez azonban az kell, hogy a felnőttek legyen az „üzenetre füle és szeme”, vagy éppen merjen, akarjon és tudjon abba a „tükörbe belenézni”, amit a kicsi mutat felé.**

Egy nagymama mesélte a következő történetet: „Amikor az olykor hisztis, kétéves kis unokájára egyedül vigyázott, akkor a kisfiú nyugalmát egy számára váratlan esemény teljesen felborította, és semmi vigasztalásra sem volt hajlandó odafigyelni. Egyébként „jóban” voltak egymással, de most majd félórán keresztül üvöltött a gyerek, sőt a mamától „biztos távolságra” helyezte magát. A nagymama mindent elkövetett, semmi nem használt, és sajnálatos módon meghúzta a derekát is. A tehetetlenség meg a fájdalom hatására elsírta magát, kicsordult a könny is a szeméből. Akkor **hirtelen csend lett**. A kicsi odahajolt, hogy jobban a mama arcára láthasson, és megkérdezte: „Mama, baj van?”

„Igen, baj van!” - válaszolta a nagymama. „Hiába próbállak megvigasztalni, hiába kínálok banánt, játékot, te csak üvöltöztöl, és most még a derekam is megfájdult, ahogy magamhoz akartalak ölelni, te meg csak rúgkapáltál!”

Pillanatnyi csend következett, majd a kisfiú szó nélkül odaszaladt a nagymamához, felmászott az ölébe, átkarolta a nyakát, és elkezdte puszilgatni jobbról-balról is az arcát. Végül két kicsi kezébe fogta a mami arcát, hogy belenézhessen a szemébe: „Sír-e még?” Majd a mama nyakába hajította a kis fejét, s pár percig így pihentek csendesen mindketten. ...

Utána már béke volt és nyugalom, jól jött a banán is...

Ennek a történetnek kétféle tanítása is van.

Egyrészt a kisfiú gyöngéd gyermekszerepére. Végigment pár perc alatt az összes, előbb részletezett helyreállítási fázison! Észrevette, sőt felfogta, hogy bánatot okozott, valami rosszat tett, hiszen a mama sír!

Természetesen a kisfiú részéről semmi sem volt tudatos, csak a **tiszta kis szíve működött**. A kicsi lelke azonnal segíteni akart a bajon, hiszen megérezte, hogy ő az oka a könnyeknek. Azonnal engesztelt a maga kis gyermekmódján!

Kell ennél nagyobb tanítás?!

Másrészt viszont a kicsi tükröt tartott! Vajon mi nem így vagyunk a Szeretet Királyával? Jézus emberré lett, hogy pontosan érezze, hogy a gyöngé ember mi mindenben is megy keresztül a sötét szellemi hatalmasság hálójában. Bennünk élve Neki is fáj, ami nekünk fáj. **A mi könnyeink az Ő könnyei is.** És néha egy tiszta kis gyermeklélek által meg tudja mutatni együttérzését is. ...

De ugyanilyen módon azt is jelzi, hogy sokszor értetlenségünkben mi is ugyanolyanok vagyunk, mint a hisztis kisgyerekek. Istenként **Jézus pontosan látja, hogy mi bánt, azonnal segíteni is akar**, de az „okos” ember csak hisztizik, csapkod, egyesek még káromkodnak is, amikor nem értik, hogy Ő bizony segít! **Gyermeke köré rak új lehetőségeket, hogy elterelje annak bánatos figyelmét, hogy amíg az avval foglalkozik, addig Ő a Maga Isteni módja szerint a lehető legjobb megoldással orvosolhassa a problémát!** --- De nem, az ember csak tovább hisztizik, és ha lehet, még jobban elrontja az ördögi sugallatokra – amit dühében észrevétlenül is felfog – a dolgát.

Nem kellene ugyanúgy megállni a rohanásban, mint a gyermek az „én akarom” emberi büszkeségében, és meglátni a vérvörös Krisztus Arcát, kiszúrt szemét, vért könnyező Ostyát, és megkérdezni: „Uram, baj van? Ennyire megbántottalak? ... Bocsáss meg, kérlek!” – Nem kéne Szent Keresztjét átölelve bocsánatot kérni, megcsókolni a szögekkel átvert kezeket, lábakat? ... Mert a felnőtt ember számára – de egy nemzet történelmi tanulságának átvizsgálása idején is – itt kezdődik, és ezen a ponton folytatódik – immár felnőtt módra – az engesztelés!

Az Úr Jézus nagy szeretettel és hatalmas gyöngédséggel, valódi Mesterként tanít és nevel! Egyént és népet egyaránt. Csak legyen rá szemünk és fülünk, hogy meglássuk, meghalljuk mindezt! Ő így teszi, mert hűséges Isten, így teszi, mert meg van írva Róla: „A megrepedt nádszálat nem törli össze, a füstölő mécsest nem oltja ki, hűen hirdeti a törvényt.**” (Ézs.42,3.)**

Erre a gyöngéd szeretetre csak hálával lenne szabad válaszolni. Az emberiség számára a törékeny Ostyában Életet adó Megváltó velünk van! Erre nem lehet csak Jézust féltő szeretettel, jószágának dicséretével, dicsőítéssel válaszolni, és Veronika kendőjét megragadva Krisztus Könnyeit törölgetni...

Az Úr Jézus minden misztikusának megmutatta áldozatos Szeretetét, hogy rajtuk keresztül érje el a homályba merült lelkeket. Közéjük tartozott az Úr Jézust rajongó szeretettel szerető Szent Fausztina, az Irgalmasság Titkárnöje, Kisapostola is, akiben Isten végtelen Szeretetének Tüze lobogott. Ő írta Naplójába többek között az alábbi hálátelt, dicsőítő litániát.

Imádkozzunk vele együtt: (N.356)

Szent Ostya! Melyben benne foglaltatik az Isteni Irgalom testamentuma számunkra, de különösen a szegény bűnösök számára.

Szent Ostya! Melyben jelen van Jézus Teste és Vére, mint végtelen irgalmad jele irántunk, de legfőképpen a szegény bűnösök iránt.

Szent Ostya! Örök élet forrása, melyet végtelen Irgalmad bőségesen áraszt ránk, de különösen a szegény bűnösökre.

Szent Ostya! Mely magában rejtje az Atya, a Fiú és a Szentlélek Irgalmasságát irántunk, de legfőképpen a szegény bűnösök iránt.

Szent Ostya! Benned van az Irgalom végtelen ára, mely lerója minden tartozásunkat, de legfőképpen a szegény bűnösök tartozásait.

Szent Ostya! Az Élővizek Forrása, mely végtelen Irgalomból fakad számunkra, de különösen a szegény bűnösök számára.

Szent Ostya! Mely magában rejtje a legtisztább Szeretet Tüzét, amely az Örök Atya ölné, az Irgalom végtelen mélységében ég érettünk, de főleg a szegény bűnösökért.

Szent Ostya! Melyben rejtve van minden gyengeségünk Gyógyszere [a gyógyszer], amely végtelen Irgalomból, mint Éltető Forrásból fakad értünk, de főként a szegény bűnösökért.

Szent Ostya! Melyben elrejtve van az Isten és köztünk lévő kapcsolat - az Isten végtelen Irgalma irántunk, de különösen a szegény bűnösök iránt.

Szent Ostya! Melyben rejtve van Jézus legédesebb Szívének minden érzése irántunk, de különösen a szegény bűnösök iránt.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk, az élet minden szenvedésében és viszontagságában.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk a sötétségben, benső és külső harcainkban.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk életünkben és halálunk óráján.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk a sikertelenség és a kétségek örvényében.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk a hamisságok és ámulások között.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk a földet elárasztó sötétségben és istentelenségben.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk senki által meg nem értett vágyódásunkban és fájdalomunkban.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk a hétköznapi fáradtságainban és szürkességében.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk reményeink és törekvéseink összeomlásakor.

Szent Ostya! Egyetlen reményünk ellenséges nyilak és a pokol erőfeszítései ellen.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha a nehézségek meghaladják erőmet, s ha látom, hogy erőfeszítéseim eredménytelenek.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha szívemet viharok ide-oda tépik, s aggódó lelkem már a kétségek felé hajlik.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha szívem reszket, s homlokom halálverítékben fürdik.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha minden összeesküszik is ellenem, és sötét kétségbeesés hatol a lelkembe.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha szemem világa kihuny minden földi dolog látására, s lelkem először pillantja meg az ismeretlen világokat.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha a munka meghaladja erőmet, és a sikertelenség lesz állandó osztályrészem.

Szent Ostya! Bízom Benned, amikor nehezemre esik az erények gyakorlása, s emberi természetem fellázad ellenük.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha ellenséges csapások sújtanak.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha az emberek elítélik fáradtságaimat és erőfeszítéseimet.

Szent Ostya! Bízom Benned, ha elhangzik felettem az ítéleted. ... Akkor majd Irgalmasságod tengerében fogok bízni.

Urunk, Jézus! Köszönjük, hogy velünk vagy, tanítasz, nevelsz, védelmezel minket, hogy nem hagysz el bennünket...

Irgalom Királya! Tekints kegyesen Édesanyánk Országára! Viharfelhők gyülekeznek édes Hazánk egén! Nyisd ki szívünket, lelkünket, mutass rá, hogy mit kell még kitisztítani onnan? Nyisd meg szemünket, fülünket, hogy pontosan értsük, mit tennünk kell!

Add, hogy teljes szívvel öleljük át Keresztedet, és csókoljuk meg szenvedésed Sebeit! ... Add meg a Kegyelmet, hogy legyen bátorságunk felemelni a fejünket, és elgyötört, Szent Arcodba nézni: Mondd Uram! Könnyezel-e még miattam? Mit tegyek, hogy a magam, családom és Hazám miatt hullott fájdalmas könnyeid letöröljem? ... Jézus, vezess bennünket, vidd győzelemre bennünk és velünk Isteni Tervedet!...

Áldjuk az Urat! ... Ámen.